

РЕШЕНИЕ

№ 6425

гр. София, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 06.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **12667** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Г. Г. В., подадена чрез адв. С. Г. - САК, срещу Заповед № 2889/28.10.2021 г. мл. автоконтрольор в 01 сектор, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Със заповедта, на основание чл. 22 от ЗАНН, му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б "б " от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят счита заповедта за незаконосъобразна и прави искане да бъде отменена. На първо място се твърди, че при издаване на заповедта не е спазена установената форма, не е посочено на коя дата и кога е извършено нарушението. Релевират се доводи, че заповедта не е връчена по установения ред, а жалбоподателя се епознал с нея при предявяване на материалите по ДП 1541/21 г. по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр. № 35838/2021г на СРП. В. смисъл претендира, че срока за обжалване тече от датата 01.12.2021г.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява се от адв. Г., която поддържа жалбата и моли да се отмени заповедта, като неправилна и незаконосъобразна по

съображенията изложени в нея, претендира разноси.

Ответникът - мл. автоконтрольор в 01 сектор, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно уведомен, не се явява, не се представлява.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София-град намира, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съда счита, че възраженията на жалбоподателя, досежно връчване на Заповедта следва да се тълкуват в негова полза, досежно реализирането на правото му на защита. Възражения за връчването на процесната заповед от страна на ответника не са направени. В тази връзка съда намира, че процесната заповед е издадена на 28.10.2021 г. и е връчена на жалбоподателя на 01.12.2021 г., жалбата е подадена началника на сектор ПП при СДВР на 08.12.2021г. Т.е., жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, имаща интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата, е неоснователна. Съображенията за това са следните:

На 28.10.2021 г. около 01, 35 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява л.а. Мазда 5, с табели с ДК Номер КН 6224 ВТ. В 01,35 е извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7510, с фабричен № 0134, като цифровият дисплей е отчетел 2, 14 промила алкохол в кръвта чрез издишвания от водача въздух. Издаден талон за изследване № 087989, взета е кръвна проба. Съставен е АУАН с бланков № 540410/28.10.2021 г. от младши автоконтрольор СДВР, Отдел "Пътна полиция", в който е посочено, че е отчетен алкохол в кръвта на водача.

В резултат е издадена Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) 21 - 4332 – 006043 № 2889 от 28.10.2021 г. на мл. автоконтрольор в 01 сектор, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, на основание чл. 22 от ЗАНН, с която на Г. Г. В. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т., б "б " от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В хода на административното производство е извършено химическо изследване във ВМА, като с Протокол от химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръв, лаб. № 7225/01.11.2021г., се установява наличие на алкохол в кръвта на жалбоподателя Г. Г. В., ЕГН: [ЕГН] в концентрация 2,12 промила.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че процесната заповед е издадена от некомпетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, б. "а" и т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая заповедта е издадена от мл. автоконтрольор в 01

сектор, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, съгл. Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на Министъра на МВР, Заповед № 513з-1618/26.02.2018г. на Директора на СДВР, с оглед на което се явява издадена от компетентен орган в рамките на неговите правомощия.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Тя е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съставен от компетентен орган, при спазване на задължителните реквизити по съдържанието му.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа разписаните със закона реквизити. Пълно и точно са изложени фактическите основания, обосноваващи налагането на принудителната административна мярка и са посочени съответните правни норми, представляващи основание за издаването на заповедта.

Производството по налагане на ПАМ е самостоятелно производство насочено към водач на МПС за шофиране след употреба на алкохол. Ангажирането на административно-наказателната или наказателна отговорност на водача за допуснатото нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП, респ. - наказателната му отговорност е неотнормимо към заповедта по чл. 171, т. 1, б. " б. " ЗДвП. Прилагането на ПАМ не съставлява административнонаказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. НП се издават поначало от изпълнително-разпоредителни (административни) органи и съставляват правораздавателен акт, с който по повод на сезиране със съставен акт за извършване на административно нарушение и при следване на опростено състезателно производство се решава независимо и самостоятелно административноправен спор и се налага санкция за извършено административно нарушение. В производството по съдебното им оспорване се прилага субсидиарно НПК (А.: чл. 84 ЗАНН).

Заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици. Самият ЗАНН урежда два вида принуда в обособени раздели - административни наказания в раздел II, глава II, и ПАМ - в раздел III на същата глава. С налагането на подобни мерки се прилага диспозицията на съответната правна норма и затова тя не е средство за реализиране на правна отговорност, а цели обезпечаване изпълнението на конкретно правно задължение. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е утежняващ индивидуален административен акт, налага се въз основа на предвидените в закона предпоставки и се регулира от нормите на АПК.

Редовно съставеният АУАН се ползва с презумптивна доказателствена сила относно отразените в съдържанието му правнорелевантни факти, които съставляват основание за прилагане на ПАМ. Със съставянето му се образува административнонаказателно производство по Раздел II, Глава трета на ЗАНН - А.: чл. 189, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 36 ЗАНН. Бидейки част от производство по установяване правопораждащия отговорността на водача състав на административно нарушение, съставянето на АУАН предхожда актовете на компетентните органи по чл. 172, ал. 1 и чл. 189 ЗДвП, с които окончателно се решава въпросът за отговорността му (Глави VI и VII ЗДвП,

вр. с чл. 36 ЗАНН). Доколкото ПАМ се прилага за преустановяване на извършването и констатирано с АУАН правонарушение, органът не е длъжен да уведомява нарушителя за възможността за налагането ѝ. Независимо, че двете производства са самостоятелни и се подчиняват на различен правен режим, имат общ правопораждащ факт - извършено нарушение на ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1, б. "б. " от ЗДвП в действащата към датата на издаване на заповедта редакция, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения спрямо водач, за който се установи, че управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходима материалноправна предпоставка за прилагане на мярката е установен а употреба на наркотични вещества. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен АУАН от компетентните длъжностни лица, който като е посочено по-горе, съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното.

По отношение на оспорването на фактичката обстановка от страна на жалбоподателя, същият не представи доказателства, поради което и съдът намира, че доказателствената сила на АУАН не е оборена. Видно от АУАН, в същият не са посочени възражения при съставянето му и не са изложени никакви твърдения в насока, която да оборва констатациите в него.

При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки, административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

В обжалваната заповед е прието, че лицето е управлявало автомобила под въздействието на алкохол, което е установено с тест чрез техническо средство, указано конкретно със съответния инвентарен номер. Допълнено е, че е издаден и талон за медицинско изследване и е взета кръвна проба. В последствие с Протокол № 7225 от 01.11.2021 г. издаден от ВМА е потвърдена и установена концентрация на алкохол в кръвта на жалбоподателя в концентрация 2,12 промила на хиляда.

Предвид горното оспорената заповед е материално законосъобразна. Не са налице съществени процесуални нарушения при издаването ѝ. В случая не са налице и отменителни основания по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК, тъй като процесната заповед е издадена в съответствие с целта на закона. Наложената ПАМ има превантивен характер и цели осуетяване възможността на дееца да извърши други

подобни нарушения, като действа възпиращо и на останалите водачи. Също така, с прилагането на ПАМ се изпълнява и целта на чл. 22 от ЗАНН, във връзка с чл. 171 от ЗДвП - да се осигури безопасността на движението по пътищата и да се преустановят административните нарушения от водача, управлявал след употреба на наркотично вещество, тоест тя има и преустановителен ефект. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване положителните действия на субекта на нарушението, мярката се прилага под прекратително условие - до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. При произнасянето на компетентния орган относно осъществяването на административната или наказателна отговорност на водача или след изтичане на нормативно определения максимален 18 - месечен срок, ако до този момент въпросът за отговорността не е решен, ПАМ следва да се счита автоматично за отпаднала с оглед настъпилото прекратително условие, с което е обвързано нейното действие.

По изложените съображения, следва да се приеме, че правилно административният орган е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка, след като е установил наличието на материалноправните предпоставки, предвидени в нормата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, поради което подадената жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

С голед изхода на делото разноски се полагат на ответника, но поради липса на претенции за разноски и доказателства за тяхното извършване от страна на ответника такива не се дължат и съда не дължи произнасяне в тази връзка.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 4 от ЗДвП, Административен съд – София-град, 60 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Г. Г. В., подадена чрез адв. С. Г. - САК, срещу Заповед № 2889/28.10.2021 г. мл. автоконтрольор в 01 сектор, Отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно, съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

